

# ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΑΛΙΤΗ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΠΑΦΩ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

Τήν Τρίτην, 11<sup>η</sup> / 24<sup>η</sup> Νοεμβρίου 2009, ὁ ὁμότιμος καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Γεώργιος Γαλίτης ἐγένετο δεκτός ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου τοῦ Γ'.

Ὁ κ. Γαλίτης ἦτο προσκεκλημένος τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ἵνα ὁμιλήσῃ εἰς τοὺς Ἀγιοταφίτας Πατέρας ἐπὶ τῶν θεολογικῶν διαλόγων ἐν γένει, ἰδίᾳ δέ ἐπὶ τῆς συμμετοχῆς τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων εἰς τὸν θεολογικὸν διάλογον τῆς Ὁρθοδόξου μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὴν πρόσφατον ἐν Πάφῳ συνάντησιν. Ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου εἰς αὐτὴν ἦτο ὁ καθηγητής κ. Γ. Γαλίτης, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ Πατριαρχεῖον καὶ πρό τῆς συναντήσεως αὐτῆς, ἵνα ἐνημερώσῃ τὸν Μακαριώτατον ἐπὶ τῆς πορείας τοῦ διαλόγου τούτου καὶ λάβῃ ὁδηγίας περὶ τῆς ἐνδεικνυμένης στάσεως τοῦ Πατριαρχείου εἰς αὐτόν.

Εἰς τὴν ἐν τῷ Πατριαρχείῳ συνάντησιν τοῦ κ. Γαλίτη μετὰ τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Θεοφίλου Γ', 11<sup>η</sup> / 24<sup>η</sup> -11-2009, ἦσαν παρόντες περὶ τοὺς τεσσαράκοντα Ἀγιοταφῖται Πατέρες, Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καὶ μοναχοί. Εἰς τούτους, παρουσία καὶ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Σωτηρίου Ἀθανασίου, ὁ καθηγητής κ. Γαλίτης ἔδωκε διάλεξιν μέ θέμα τοὺς διμερεῖς θεολογικοὺς διαλόγους, εἰδικώτερον δέ αὐτόν τῆς Ὁρθοδόξου μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας.

Τὰ κύρια σημεῖα τῆς διαλέξεως τοῦ καθηγητοῦ κ. Γαλίτη ἦσαν τὰ κάτωθι:

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία παλαιότερον ἐχαρακτηρίζετο ὑπὸ τοῦ Harnack «ὡς μία ἀποβαλτωμένη καὶ ἀποστεωμένη Ἐκκλησία φυλακτῶν, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσα μέ τὴν Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τῶν πρώτων χριστιανῶν. Ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου βυζαντινολόγου Steven Runciman ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἡ Ἐκκλησία τοῦ 21<sup>ου</sup> αἰῶνος, ἥτοι ὡς ἡ Ἐκκλησία τοῦ μέλλοντος. Ἡ ἀλλαγὴ αὕτη τῆς γνώμης διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν συνέβη, διότι αὕτη ἐγένετο γνωστὴ διὰ τῶν Ρώσων Ὁρθοδόξων μεταναστῶν εἰς τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν Η.Π.Α. μετὰ τὴν ρωσικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1920 καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μεταναστῶν εἰς τὰς αὐτάς χώρας μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιον πόλεμον.

Μετὰ τὴν Β' Βατικάνιον Σύνοδον, ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἐδέχθη νὰ προσέλθῃ εἰς διάλογον μέ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν «ἐπὶ ἴσοις ὅροις». Ἀνταποκρινομένη ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, κατόπιν κοινῆς ἀποφάσεως εἰς τὴν Πανορθόδοξον Διάσκεψιν τῆς Ρόδου, τὸ 1964, ἐδέχθη τὸν θεολογικὸν διάλογον μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι ἀληθές ὅτι δέν ὑπάρχει ἡ ἀναμενομένη πρόοδος εἰς τὸν διάλογον τοῦτον, ὅτι ἐδαπανήθη χρόνος διὰ τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῶν ἐνούντων ἡμᾶς καὶ ὅτι τώρα μόνον γίνεται συζήτησις ἐπὶ τῶν διαιρούντων ἡμᾶς σημείων. Παρά ταῦτα, αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησῖαι, γνωρίζουσαι ὅτι ἐν αὐταῖς ὑπάρχει τὸ πλήρωμα τῆς ἐν Χριστῷ εὐαγγελικῆς ἀληθείας, χωροῦν εἰς τὸν διάλογον δι' ἱκανῶν θεολόγων, ἵνα

βοηθήσουν τὰς ἄλλας χριστιανικὰς Ἐκκλησίας, νὰ συμπέσουν μεθ' ἡμῶν εἰς τὴν αὐτὴν πίστιν, τὴν τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Τοῦτο πράττει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐφαρμόζουσα εἰς τὴν πράξιν τὴν ἐν τῇ λειτουργίᾳ προσευχὴν «ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως», συναισθανομένη εἰς βάθος τὸν πόνον τῆς τραυματικῆς καταστάσεως τοῦ χωρισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τὸ 1054, καὶ τὴν εὐθύνην τῆς θεραπείας αὐτῆς διὰ τοῦ διαλόγου. Τὰς ἄλλας χριστιανικὰς ὁμολογίας, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ Ἐκκλησίας ἐχούσας ὁμοῦ μετὰ τῶν ὁρθῶν καὶ πεπλανημένας διδασκαλίας, αἱ ὁποῖαι σὺν τῷ χρόνῳ διὰ τοῦ διαλόγου ἐπισημαίνονται καὶ ἀντικρούονται.

Μέλη τῆς Ἐκκλησίας δύνανται νὰ ἔχουν διαφορετικὴν γνώμην περὶ τῆς μὴ συμμετοχῆς εἰς τὸν θεολογικὸν διάλογον, δὲν δύνανται ὅμως νὰ ἐπιβάλουν τὴν ἄποψιν αὐτὴν εἰς ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν, μετέχουσαν κοινῇ ἀποφάσει εἰς τοῦτον.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν διάλογον μέ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν, ἐπετεύχθη διὰ τῆς ἐπιμονῆς τῶν Ὁρθοδόξων νὰ δεχθοῦν οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ τὸ πρωτεῖον τοῦ Πάπα ὄχι ἀπολύτως, ἀλλὰ ὡς Πρώτου ἐν Συνόδῳ, συμφώνως πρὸς τὸν 34<sup>ον</sup> ἀποστολικὸν κανόνα καθὼς καὶ τὴν πενταρχίαν τῶν Πατριαρχείων, ἅτινα δὲν ἐδέχοντο ἄχρι τοῦδε. Ἐν τῶν προβλημάτων τοῦ διαλόγου τούτου εἶναι ἡ θέσις τῆς Οὐνίας, τὸ ὁποῖον παραμένει ἀνοικτὸν διὰ τοὺς Ὁρθοδόξους.

Εἰς τὴν πρόσφατον ἐν Πάφῳ συνάντησιν, συνεζητήθησαν ὠρισμένα ἄρθρα τοῦ κειμένου ἐργασίας, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐτοιμασθῇ πρὸ ἐνός ἔτους ἐν Κρήτῃ. Τὰ ὑπόλοιπα ἄρθρα θὰ συζητηθοῦν τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐν Βιέννῃ. Τὸ κείμενον βεβαίως δὲν προσυπογράφει ἔνωσιν μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς ὑπὸ ὠρισμένων μὴ καλῶς πληροφορημένων Ὁρθοδόξων προσφάτως ἀναληθῶς διαδίδεται.

Τοῦτο θὰ ὑποβληθῇ πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὰς Ἐκκλησίας καὶ θὰ συνεκτιμηθῇ ἐν Συνόδοις μετὰ τῶν ἄλλων στοιχείων- πορισμάτων τοῦ διαλόγου τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος διὰ τὴν ἔνωσιν, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἔλθῃ ὁσονοῦπω, ὅπως μερικοὶ ἰσχυρίζονται, ἀλλὰ μετὰ μακράν πορείαν προετοιμασίας, ἐργασίας ἄρσεως τῶν θεολογικῶν ἐμποδίων, τῶν κωλυόντων νῦν αὐτὴν, εἰς χρόνον τὸν ὁποῖον μόνον ὁ θεὸς γνωρίζει. Παρ' ἡμῶν ὁ θεὸς ζητεῖ νὰ εἴμεθα εὐχρηστα ὄργανα εἰς τὰς χεῖρας Του.

Ὁ κ. Γαλίτης τῇ προτροπῇ τοῦ Μακαριωτάτου ἀνέγνωσεν εἰς τοὺς Ἀγιοταφίτας Πατέρας τὴν πρὸς Αὐτόν καὶ τὴν περὶ Αὐτόν Ἀγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον ὑποβαλλομένην ἔκθεσιν ἐπὶ τῆς εἰς Πάφον συναντήσεως τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ τοῦ μελετηθέντος ὑπ' αὐτῶν κειμένου.

Ὁ Μακαριώτατος ἠὲ χαρίστηκε τὸν καθηγητὴν κ. Γαλίτην διὰ τὴν εἰλικρινῆ, σαφῆ καὶ ἐμπεριστατωμένην ἐνημέρωσιν ἐπὶ τῆς συμμετοχῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τοὺς διμερεῖς θεολογικοὺς διαλόγους καὶ διὰ τὴν ἀντιπροσώπευσιν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἐν εὐρύτῃ «πνεύματος ζωοποιούντος καὶ οὐχὶ γράμματος ἀποκτείνοντος. (Β' Κορ. 3,6).

Ὁ καθηγητὴς κ. Γαλίτης ἠὲ χαρίστηκε τὸν Μακαριώτατον διὰ τὴν προσγινομένην αὐτῷ τιμὴν νὰ ἀντιπροσωπεύῃ τὸ Πατριαρχεῖον εἰς τὸν διάλογον καὶ τὴν πρόσκλησιν νὰ ὁμιλήσῃ εἰς Ἀγιοταφίτας, θυσιαζομένους φρουροὺς τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, τοῦ γεωγραφικοῦ δηλαδὴ κελύφους τοῦ περιεχομένου τῆς ἀποκαλυφθείσης ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἀληθείας τοῦ θεοῦ πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου

γένους.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg\_shortcode\_0\_placeholder